

»Čujte, vojščaki, bratje in sestre, otroci božji! Tri sine sem imel, zdaj nimam nobenega! Drva zdaj sam nažagam, nakoljem...«

»Ha, meni jih pa mašina!«

Kdo ga je tako zavrnil? »Ne, Francelj, ne tako! Francelj, ti tako govoriš, ker imaš dobro vino. Ne robanti, dušica! Nego jaz bom nekaj drugega povedal: tri sine sem imel in tri so mi na vojski ubili. Jaz se namreč pišem Pika. Toda, gospodje, vi, ki ste učeni, povejte, mar je to po pravici... Šesdeset let imam, nesem jih; župan sem bil, pa boršte sem imel, — e, in tri sine sem imel, ko žrebce! Mlada žrebca privežeš zadaj za voz, da ti ne utekô in se priuče na cesto in na delo: spredaj je zaprežena kobilica, od zadaj ti pa skačejo in galopirajo, neugnanci, a ti od samega veselja pokaš z bičem: pok! pok! — Kaj borštil!... Zdaj sem pa takšen, ko tista pika tamle na steni... Vsak jo lahko odstrže in zbriše, tisto piko. Pljuneš nanjo in je nič več ne vidiš... Na zdravje, gospodje! Kako pravite, kaj pomeni tista pika, predrobna pičica?«

»Biga pijana!«

Krčmar mu izviije kozarec iz rok ter ga z mogočnim sunkom potisne v kot za vrata. »Mar meniš, biga, da se bo radi tebe svet podrl? — Takoj, gospodje! Še en štefanček? Hihi, ali ste slišali, gospoda moja? Radi Pike naj bi se svet podrl! Hihi, deveti, kajne?«

»Eks, gospoda! A svet se naj podre, če se hoče!«

»Hihi, ne bo se podrl!«

»Ne tako, ne tako!« omahuje starec za pečjo. »Če ubiješ muho... bratci, e!« Pijan in zaglupljen strmi v veselo omizje.

NETOPIRJI.

B. V.

Čudnogrenko pričakovanje je v nas, ko sinejo plahi večeri.
Zamolklo se lijó odnekód izgubljene pesmi mehóv in piščali,
legajo modre sence v obraze. Rezki kriki bežečih živali
preko kamnitih pôlj, frfoťanje splašenih ptic: vsak glas nas vznemiri.

Rosni vónj trave in divjih rôž krvavi v tišino. Blazni pastirji
plešejo daleč ob ugašajočih ognjih. Dušeče razbeljena zarja
je vžgala skrivenčena, naga drevesa. Zdajpazdaj veter zlokobno udarja
ob trhle duri. Tesnoba vzihteva. V grmovju tonejo netopirji.